

Sygn. akt II K 1492/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 lutego 2014r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Andrzej Muszka

Protokolant: Grzegorz Kosowski

przy udziale Asesora Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze – **Urszuli Gierulskiej**

po rozpoznaniu w dniu: 05.02.2014r.

s p r a w y : **K. T. (1)**

syna P. i H. z domu Z.

urodzonego w dniu (...) w K.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 20 czerwca 2013 roku w K. prowadził po drodze publicznej rower znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,70 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu nie stosując się jednocześnie do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze w wyroku z dnia 25 października 2012 roku sygn. akt II K 1262/12 zakazu prowadzenia rowerów obowiązującego w okresie 03 listopada 2012 roku do 03 listopada 2014 roku,

to jest o czyn z art. 178a §2 k.k. i art. 244 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. ;

2. w dniu 09 lipca 2013 roku w K. prowadził po drodze publicznej rower znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,74 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu nie stosując się jednocześnie do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze w wyroku z dnia 25 października 2012 roku sygn. akt II K 1262/12 zakazu prowadzenia rowerów obowiązującego w okresie 03 listopada 2012 roku do 03 listopada 2014 roku,

to jest o czyn z art. 178a §2 k.k. i art. 244 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. ;

I. uznaje oskarżonego **K. T. (1)** za winnego tego, że w dniu 20.06.2013r. w K. nie zastosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze w sprawie II K 1262/12 zakazu kierowania rowerami w ruchu lądowym, kierując rowerem po drodze publicznej oraz tego, że w dniu 09.07.2013r. w K. nie zastosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze w sprawie II K 1262/12 zakazu kierowania rowerami w ruchu lądowym, kierując rowerem po drodze publicznej to jest przestępstw z art. 244 k.k. przyjmując, iż stanowią one ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 244 kk w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **K. T. (1)** kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 2 /dwa/ lata;

III. uznaje oskarżonego **K. T. (1)** za winnego tego, że w dniach i miejscach jak w punkcie I sentencji prowadził po drodze publicznej rower będąc w stanie nietrzeźwości wynoszącym odpowiednio 0,70 i 0,74 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu to jest wykroczeń z art. 87§1a kw i za to na podstawie art. 87 §1 k.w. w zw. z art. 87 § 1a k.w. i w zw. z art. 9 § 2 k.w. wymierza mu karę 1000 /tysiąca / złotych grzywny;

IV. na mocy art. 87 §4 k.w. orzeka wobec oskarżonego **K. T. (1)** środek karny w postaci zakazu kierowania rowerami na okres 2 /dwóch/ lat;

V. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 1 i art. 3 ust 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego **K. T. (1)** na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym opłatę w kwocie 160 złotych.

Sygn. akt II K 1492/13

UZASADNIENIE

20 czerwca 2013 r. K. T. (1) spożywał alkohol. Następnie o godzinie 20.40 znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,70 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu kierował rowerem, jadąc ulicą (...) w K.. Okoliczność ta została stwierdzona przez patrol Policji, który zatrzymał K. T. (1) do kontroli drogowej. K. T. (1) został poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem marki A..

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego k.71, zeznania świadka G. T. k. 38, zeznania świadka Ł. P. k. 42, zeznania świadka T. W. k. 47, notatka urzędowa k. 1, protokół badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym k. 2, świadectwo wzorcowania k. 3,

W dniu 09 lipca 2013 r. K. T. (1) spożywał alkohol. Następnie o godzinie 23.35 znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,74mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu kierował rowerem, jadąc ulicą (...) w K.. Okoliczność ta została stwierdzona przez funkcjonariuszy Policji, którzy zatrzymali K. T. (1) do kontroli drogowej. K. T. (1) został poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem marki A..

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego k.71, zeznania świadka G. K. k. 40, zeznania świadka T. W. k. 47, notatka urzędowa k. 14, protokół badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym k. 15 świadectwo wzorcowania k. 16,

K. T. (1) był w przeszłości karany sędownie, w tym wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze 25 października 2012 r. w sprawie sygn. akt II K 1262/12, którym orzeczono zakaz kierowania rowerami, obowiązujący w okresie do 3 listopada 2012 r. do 3 listopada 2014 r.

Dowód: dane o karalności k. 5-6, wyrok k. 11

Oskarżony K. T. (1) początkowo nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów.

W toku postępowania przygotowawczego wyjaśnił, że w czasie obu zdarzeń prowadził rower. Idąc z boku. Podczas pierwszego zdarzenia przebywał wspólnie z kolegą, Ł. P.. Podniósł, iż w jego ocenie ulica (...) nie jest drogą publiczną. W czasie drugiego zdarzenia fakt, że nie kierował rowerem, a prowadził go idąc z boku widziała kobieta, której danych osobowych nie zna. Przyznał, że przed obydwojema zatrzymaniami spożywał alkohol. Przyznał również, że wiedział, iż orzeczono względem niego zakaz kierowania rowerami.

Wyjaśniając przed Sądem oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, nie podtrzymał uprzednio złożonych wyjaśnień w zakresie, w jakim były one sprzeczne z jego przyznaniem się. Wyraził żal z powodu swojego postępowania. Następnie wspólnie z obrońcą uzgodnili z Prokuratorem warunki dobrowolnego poddania się karze.

Sąd zważył co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonego złożone w toku postępowania sądowego zasługiwały na przydaniem im waloru wiarygodności. Pozostają one w zgodzie z treścią zeznań przesłuchanych w sprawie świadków, a to funkcjonariuszy Policji G. T., T. W. i G. K., przeprowadzających interwencje z udziałem oskarżonego, jak i kolegi oskarżonego Ł. P.. Zeznania tych świadków podobnie jak i złożone w toku postępowania sądowego wyjaśnienia pozwoliły na poczynienie kategoriycznych ustaleń w sprawie. Przesłuchani świadkowie nie posiadali jakiegokolwiek interesu w niezgodnym z prawdą obciążaniu oskarżonego treścią złożonych zeznań. Ich relacje wzajemnie ze sobą korespondowały, pozwalając

na ustalenie, iż oskarżony w czasie obu zdarzeń kierował rowerem w stanie nietrzeźwości po drogach publicznych, znajdując się w stanie nietrzeźwości. Stąd też zasadnym było przyjąć, iż wyjaśnienia oskarżonego, złożone w toku postępowania przygotowawczego, w części, w której zaprzeczył on kierowaniu po drogach publicznych, nie polegają na prawdzie.

Sąd nie skorzystał z treści zeznań złożonych przez świadka A. M., albowiem świadek nie posiadała wiedzy odnośnie istotnych, z punktu widzenia postępowania, okoliczności.

Ustalenia stanu faktycznego Sąd oparł również na treści zgromadzonych w aktach postępowania dokumentów. Zostały one sporządzone przez upoważnione do tego osoby w przewidzianej prawem formie. Mogły tym samym stanowić, z racji swojej wiarygodności podstawę ustaleń stanu faktycznego.

W ocenie Sądu zatem zarówno wina jak i sprawstwo oskarżonego w zakresie zarzucanych mu czynów nie budzą wątpliwości. W dniach 20 czerwca 2013 r. oraz 9 lipca 2013 r. oskarżony kierując rowerem po drodze publicznej pomimo prawomocnie orzeczonego oraz obowiązującego zakazu kierowania rowerami dwukrotnie wyczerpał znamiona czynu z art. 244 kk. Mając na uwadze, iż czyny te popełnił w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, Sąd uznał, iż zachowania oskarżonego stanowiły ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91§1 kk. W konsekwencji Sąd wymierzył oskarżonemu jedną karę za oba czyny.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd wziął pod uwagę, iż nie posiadając istotnego powodu kierował on w dniach obu zdarzeń rowerem, pomimo obowiązującego go zakazu kierowania pojazdami mechanicznymi, czym po raz kolejny okazał rażące lekceważenie dla porządku prawnego. Na tej podstawie Sąd stopień społecznej szkodliwości czynu uznać należało za znaczny. Sąd zważył, iż orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów winien być bezwzględnie przestrzegany, zaś pasja rowerowa nie zwalniała oskarżonego w żaden sposób.

Jako okoliczność łagodzącą po stronie oskarżonego Sąd potraktował fakt przyznania się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Nie mógł on mieć jednakże znaczącego wpływu na wymiar kary, skoro okoliczności w jakich został on zatrzymany wprost wskazywały na jego winę i sprawstwo. Jako okoliczność obciążającą potraktował natomiast fakt, iż był on uprzednio wielokrotnie karany sądownie.

Łącząc wymienione wyżej okoliczności z dyrektywami wymiaru kary z art. 53 § 1 i 2 kk, w szczególności stopniem społecznej szkodliwości czynu i stopniem winy oskarżonego, Sąd uznał, że odpowiednią karą orzeczoną wobec K. T. (1) będzie kara trzech miesięcy pozbawienia wolności. Z całą pewnością nie będzie ona nadmierną dolegliwością dla oskarżonego, skoro pomimo istnienia zarówno okoliczności mających wpływ na stopień społecznej szkodliwości jak i okoliczności obciążającej, wymierzona ona została w dolnych granicach zagrożenia ustawowego. W ocenie Sądu brak było, z uwagi na wielokrotną karalność oskarżonego możliwości orzeczenia wobec niego kary łagodniejszego rodzaju. Sąd mając na uwadze okoliczności niniejszej sprawy, w tym ustabilizowany tryb życia oskarżonego, wnioskował, że nie jest konieczne wymierzanie kary surowszej, by osiągnięte zostały cele postępowania i cele kary. Orzeczona kara winna spełnić stawiane przed nią zadania zarówno w świetle oddziaływania wychowawczego, jak i zapobiegawczego, przy tym będzie adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości i stopnia winy, zatem spełni wszystkie wymogi stawiane przed nią przez przepisy karne.

Kara orzeczona względem oskarżonego umożliwia zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia jej wykonania. Okazana przez niego skrucha, przejawiająca się wolą uzgodnienia z prokuratorem wymiaru kary zdaniem Sądu pozwala na podzielenie stanowiska Prokuratora dotyczącego możliwości obdarzenia oskarżonego zaufaniem i skorzystanie z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. Świadomość oskarżonego dotycząca możliwości zarządzenia wykonania przedmiotowej kary pozwala mimo wszystko przypuszczać, że pomimo niewykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności cele tej kary zostaną osiągnięte.

Wyznaczając okres próby, Sąd ustalił go na 2 lata, uznając, że będzie on wystarczający dla osiągnięcia celów kary i pozwoli na właściwą kontrolę postawionej pozytywnej prognozy kryminologicznej. Minimalny okres warunkowego

zawieszenia uzgodniony przez obrońcę oskarżonego z Prokuratorem jest adekwatny do wymiaru orzeczonej kary, w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

Jednocześnie Sąd zważył, iż oskarżony spożywając alkohol, a następnie kierując rowerem w dniach i miejscach wskazanych powyżej, po drogach publicznych, znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym odpowiednio 0,70 i 0,74mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu wypełnił dwukrotnie znamiona wykroczenia z art. 87§1a kw.

Wymierzając oskarżonemu za oba wykroczenia karę Sąd wziął pod uwagę, iż K. T. (1) kierował rowerem w stanie nietrzeźwości, który przeszło trzykrotnie przewyższał ustawową granicę wskazaną w art. 115§16 kk.

Jako okoliczność łagodzącą należało potraktować przyznanie się przez obwinionego do popełnienia zarzucanego mu czynu jak i fakt, że przedmiotowym rowerem kierował po ulicach, gdzie natężenie ruchu drogowego nie jest znaczne. Nie bez znaczenia dla wymiaru kary pozostawał również fakt uzgodnienia z Prokuratorem warunków dobrowolnego poddania się karze.

Łącząc wymienione wyżej okoliczności z dyrektywami wymiaru kary z art. 33 kw i art. 35 kw, Sąd uznał, że odpowiednią karą orzeczoną wobec K. T. (1) będzie kara 1000 złotych grzywny. Z całą pewnością tak wymierzona kara nie będzie nadmierną dolegliwością dla oskarżonego, skoro jest ona karą najłagodniejszą z katalogu kar przewidzianych w art. 87§1akw. Sąd wnioskował, że nie jest konieczne wymierzanie kary surowszej, by osiągnięte zostały cele postępowania i cele kary. Orzeczona kara winna spełnić stawiane przed nią zadania zarówno w świetle oddziaływania wychowawczego, jak i zapobiegawczego. Spełni wszystkie wymogi stawiane przed nią przez przepisy wykroczeniowe. Orzeczona kara uwzględnia nadto możliwości zarobkowe oskarżonego, osiągającego dochód miesięczny w kwocie około 2000 złotych.

Stosownie do art. 87§4 kw. Sąd orzekł wobec K. T. (1) środek karny w postaci zakazu kierowania rowerami na okres lat dwóch. Wysokość orzeczonego środka karnych będzie, w ocenie Sądu, współmierna do stopnia zawinienia. Przede wszystkim zaś uświadomi oskarżonemu naganność jego postępowania albowiem orzeczony środek będzie stanowił dla niego utrudnienie w realizacji niektórych życiowych planów.

Zasądając od oskarżonego koszty procesu Sąd kierował się ogólną zasadą przewidzianą przez przepisy postępowania karnego polegającą na obciążaniu sprawców wywołanymi przez nich kosztami, a znajdującą swoje umocowanie w treści wskazanego w punkcie V sentencji wyroku przepisie.